

Capitolul 1 versetul 8: pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, ...

Apostolul a vorbit în versetul 3 despre »noi«. Acolo s-a făcut una cu aceia cărora le scria, căci fiecare credincios este născut din nou (Ioan 3, 3,5). Aici se referă numai la un aspect, căci el personal a văzut pe Domnul. Altfel nici nu putea să fie apostol (Ioan 15, 27; 1 Corinteni 9, 1)!

Aici nu există o poruncă de a iubi pe Domnul, ci afirmația sigură, că ei Îl iubeau. Fiecare credincios Îl iubește. Nu așa cum ne dorim și cum ar trebui să fie de fapt. Dar dacă Dumnezeu scrie copiilor Săi, atunci El spune: »Eu știu că voi iubiți pe Fiul Meu!» Aceasta este diferența dintre noi și lume, și diferența dintre noi și Israel.

Lumea nu poate iubi pe cineva care nu l-a văzut niciodată. În ceea ce privește pe Domnul Isus, El Însuși a spus: »Dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu« (Ioan 15, 24).

Lui Israel i s-a spus: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta« (Deuteronom 6, 5; Marcu 12, 30). Despre noi se spune: »Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4, 19).

De unde vine această diferență? Un credincios nu mai este un om obișnuit! El are parte de natura divină (2 Petru 1, 4). Deci, dacă Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4, 8, 16), atunci natura divină în noi este tot dragoste. Viața nouă din noi iubește, iar dragostea poartă caracterul dragostei lui Dumnezeu, cu toate că izvorul este Dumnezeu. Petru folosește pentru dragostea noastră cuvântul grecesc »agape», care este cuvântul pentru dragostea divină (Ioan 3, 16).

În afară de aceasta, viața nouă, care a produs-o în noi, poartă caracterul Duhului Sfânt (Ioan 3, 6). Este cu totul altceva decât viața pe care am primit-o la nașterea noastră, este *duh*. De aceea ea trăiește și se mișcă nu în lucrurile pământului acestuia, ci în lucrurile spirituale (Efeseni 1, 3; 2 Corinteni 5, 16), care sunt invizibile pentru ochiul natural. De aceea putem iubi ceea ce nu am văzut.

Cât de multe motive avem să-L iubim! Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4, 19). El este Fiul lui Dumnezeu »care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2, 20). El ne-a iubit și S-a dat pe Sine ca jertfă (Efeseni 5, 2, 25). Pentru noi a devenit Om și a venit pe pământ. Pentru noi a trecut prin toate greutățile care sunt într-o lume dominată de Satana pe un pământ blestemat de Dumnezeu (Evrei 2, 10, 14; 4, 15). Pentru noi a mers la cruce, ca să poarte păcatele noastre și judecata asupra păcatelor noastre. Ne putem imagina că am putea trăi fără El?

Și pe lângă aceasta, Duhul Sfânt a venit la noi ca să prezinte inimilor noastre toată slava, nu numai a lucrării Sale, ci și a Persoanei Sale (Ioan 4, 14; 16, 13 și următoarele). Când noi, în timp ce cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu în supunere și dependență de Duhul Sfânt, vedem slava Sa, nu spunem noi împreună cu mireasa din Cântarea Cântărilor: »Mirodeniile Tale au un miros plăcut. Numele Tău este o mireasmă vărsată. De aceea Te iubesc pe Tine fecioarele« (Cântarea Cântărilor 1, 3). »Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii. ... Cerul gurii Lui este numai dulceață și toată ființa Lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu« (Cântarea Cântărilor 5, 10, 16)! Apoi cântăm împreună cu fiii lui Core »Cântarea Celui preaiubit« (Psalmul 45). Cu cât Îl cunoaștem mai mult, cu atât Îl iubim mai mult.

Ce va fi când nederanjați Îl vom vedea cu desăvârșire, așa cum este (1 Ioan 3, 2)! Când în chip desăvârșit vom vedea toate desăvârșirile, și când Îi vom vedea fața (Apocalipsa 22, 4) care pentru noi a fost scuipată, lovită și rănită de cununa de spini! Dar oricât de desăvârșită va fi dragostea noastră atunci, - în principiu ea este deja acum în inimile noastre.

Nu, noi nu L-am văzut, și nici acum nu-L vedem; noi credem în El. La aceasta i-a îndemnat Domnul pe ucenicii Săi, atunci când i-a lăsat, ca să se reîntoarcă în cer (Ioan 14, 1). »Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică

încredințare despre lucrurile care *nu se văd*» (Evrei 11, 1). Aceasta este caracteristica creștinismului, că totul este invizibil pentru ochiul natural (Galateni 3, 23-25; Efeseni 1, 3), în opoziție cu timpul dinainte de cruce și timpul de după răpirea Adunării. Dar este și marele *privilegiu* al creștinismului (Ioan 20, 29).

Noi ne bucurăm nu de ceea ce era vizibil pentru ochiul natural care privea la Domnul Isus, atunci când a fost aici pe pământ. El va apare cândva în maestate și slavă pe pământ (Apocalipsa 19). Atunci va fi admirat (Isaia 33, 17). Dar acum nici un ochi natural nu L-a văzut așa. Când L-au privit, »nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă. A fost disprețuit și părăsit de oameni« (Isaia 53, 2,3).

Dar acum Îl vedem proslăvit în cer (Evrei 2, 9). Vedem slava Sa morală și divină, într-adevăr nu cu ochii naturali, ci cu ochii inimii luminați de Dumnezeu (Efeseni 1, 18). Și de aceasta ne bucurăm cu o bucurie care nu se poate exprima prin cuvinte omenești (2 Corinteni 12, 4), da, care va fi chiar prea mare pentru vorbirea cerească, pe care o va vorbi atunci desăvârșit gura noastră; căci la urmă bătrânii din cer adoră *tăcând* (Apocalipsa 5, 14)! Slava Persoanei Sale este nemărginită. Prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi stăm în legătură vie cu El și putem savura slava Sa (Ioan 4, 14), și anume nu numai slava Sa exterioară, ci slava Lui personală lăuntrică. Deoarece aceasta este nemărginit de mare, bucuria noastră nu poate fi exprimată prin cuvinte. Nu știm noi aceasta din experiență?

Bucuria noastră este și strălucită, sau »plină de slavă«, așa cum se mai poate traduce. El, în Cel care ne bucurăm, este în slavă, da, pentru inimile noastre umple slava. De ceea ce noi ne bucurăm este veșnic, și bucuria noastră este în mod corespunzător tot așa. Această bucurie a veșniciei este deja *acum* bucuria noastră. Ea a *început* atunci când Tatăl ne-a introdus în casa Sa, atunci când ca fii pierduți am venit la El (Luca 15, 24). Dar până astăzi ea nu s-a sfârșit, și nici în veșnicie nu se va sfârși. Strălucirea supranaturală a slavei veșnice, lumina zilelor viitoare este legată cu bucuria noastră. De aceea, toți cei care stăteau în sinedriu au văzut fața lui Ștefan strălucind ca fața unui înger (Faptele Apostolilor 6, 15).

Capitolul 1 versetele 9: pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.

Cuvântul »dobândi« înseamnă a lua cu sine, a aduce înlăuntru sau a primi ceea ce se cuvine cuiva ca rod al muncii sale sau al făgăduințelor (Matei 25, 27; 2 Corinteni 5, 10; Evrei 10, 36; 11, 19). Aici este în legătură cu credința. Forma verbului (participiul prezent – vezi Versiunea GBV 1989 și 2001) arată că »dobândirea« are loc în același timp ca și »vă bucurați« din versetul 8. Acolo am văzut că are loc în prezent, deci mântuirea sufletelor noastre o avem acum, și nu abia cândva în viitor.

»Sfârșit al credinței voastre« arată atât *ținta* cât și încetarea credinței. Ținta credinței noastre, scopul ei, este să fim mântuiți (Faptele Apostolilor 16, 31). Mântuirea deplină o vom primi abia atunci când va veni Domnul ca să ne ducă în slavă. Atunci trupul nostru, sufletul nostru și duhul nostru vor fi mântuite (Filipeni 3, 21, versetul 5, 1 Tesaloniceni 5, 23). Dar aici este vorba de »mântuirea sufletelor«. Este deci o îngrădire a ceea ce se înțelege în general în această scrisoare prin mântuire. Accentuat este aceasta prin faptul că »mântuirea« și »sufletele« sunt fără articol. Înțelesul este deci mai mult caracteristic.

Cei credincioși au deja acum mântuirea sufletului. Ei au ajuns ținta, sfârșitul credinței lor. Sfârșitul nădejzii noastre îl vom primi când vom ajunge în slavă. Se va vedea la arătarea Domnului nostru.

Noi primim mântuirea sufletelor noastre atunci când credem Evanghelia, adică, credem că Hristos a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (1 Corinteni 15, 1-4; Romani 4, 25). Atunci avem nu numai pace cu Dumnezeu, ci am primit și eliberarea (Romani 5, 1; Romani 6-8). Atunci știm:

»Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus« (Romani 8, 1). Abia atunci ne vom putea bucura cu adevărat în Domnul, când nu vom mai privi la noi înșine, ci numai la El. Mântuire nu înseamnă numai că noi nu vom ajunge în iad. Înseamnă că vom fi salvați de tot ceea ce ne ținea prinși, deci nu numai de moarte, ca sentință a lui Dumnezeu, ci și de puterea păcatului din noi, de Satana și de lume (Romani 8, 2-3).

Lucrarea Domnului este desăvârșită. »Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10, 14). Dar noi vom avea parte pentru sufletele noastre de toate urmările lucrării Sale, atunci când nu vom mai fi preocupați cu noi înșine, ci când vom privi numai la El. De aceea mântuirea sufletelor noastre este adusă aici în legătură cu versetul 8: cu dragostea noastră pentru El și cu bucuria negrăită și strălucită în El. Pe acestea le avem numai atunci când nu ne vom mai preocupa cu noi înșine, ci ne vom preocupa numai cu El.

Cei necredincioși nu se pot ridica deasupra lucrurilor pământului acestuia. Forța de atracție a pământului nu le permite aceasta. Punctul de atracție pentru cei credincioși a fost mutat de pe pământ în cer. Acolo este o Persoană vie, proslăvită, și puterea Lui nemărginită de atracție poate să-l atragă la Sine pe cel credincios, în ceea ce privește sentimentele lui, din împrejurările lui de aici de pe pământ.

Întrebarea cea mare este, *cum* cunoaștem noi pe Domnul Isus? Mai întâi trebuie să-L cunoaștem ca pe Acela care acum două mii de ani a murit pentru noi, și prin aceasta nu mai există nici o judecată pentru noi. Dar dacă nu mergem mai departe, avem numai o cunoaștere foarte limitată a Lui. Cât de cu totul altfel va fi pentru inima noastră dacă înțelegem că El este o Persoană vie, care stă acum la dreapta lui Dumnezeu în cer! Întrebarea cea mare este, suntem noi interesați de Hristos și de tot ce este în El? Dacă Îl iubim, aceasta se va arăta în aceea că vrem să cunoaștem ceea ce se poate cunoaște despre El. Despre lucrările lui Dumnezeu se spune: »Lucrările Domnului, cercetate de toți cei care le iubesc« (Psalmul 111, 2). Dacă iubim pe Domnul, vom încerca cu toată sârguința să cunoaștem totul cu privire la El, și să fim pretutindeni unde Îl putem întâlni. Mă înșel singur dacă cred că iubesc pe Domnul și neglijez Biblia, neglijez străngerile laolaltă în jurul Domnului și străngerile unde se vestește Cuvântul Său.

Acul busolei indică totdeauna spre polul nord. El poate oscila, dacă este furtună și valurile se înalță, dar nu-și schimbă direcția. Tot așa „acul” inimii unui creștin arată totdeauna spre Hristos. Cine cunoaște pe Domnul, Îl iubește și știe că El a trecut pentru el prin toate împrejurările de pe pământ, acela nu va lupta să iasă din greutateți, ci va privi spre El, ca El să-l ajute și să-l ocrotească în greutateți. În felul acesta va fi atras prin puterea de atracție a lui Hristos în slavă, deasupra tuturor greutateților. Inima lui este liberă în mijlocul tuturor împrejurărilor pământești; el este înălțat la locul minunat al libertății și dragostei, unde este Hristos. El are mântuirea sufletului său, în timp ce se mai află încă în împrejurări pe pământ, iar trupul lui mai are parte de urmările păcatului, ale blestemului asupra pământului și de puterea Satanei în lume.

Cât de clar trebuie să fi fost și acest ultim verset pentru credincioșii israeliți, cărora le-a fost adresată scrisoarea, cât de mult mai scumpă este partea unui creștin în comparație cu partea unui israelit! Nici-un israelit, nici măcar aceia care au fost legați cu El înainte ca El să meargă la cruce, și prin aceasta au fost mai mari decât toți cei dinaintea lor (Matei 11, 11; Luca 10, 24), nu a putut cunoaște dragostea Domnului și pe El Însuși, așa cum cunoaștem noi, cei care am văzut viața și moartea Lui pe pământ și știm că a făcut-o din dragoste pentru noi (Galateni 2, 20; Efeseni 5, 2-25)! Ei nu au cunoscut pe Domnul proslăvit în cer (Evrei 2, 9; 2 Corinteni 3, 18) și nu aveau în ei pe Duhul Sfânt ca putere divină, care ne-a adus într-o legătură vie cu Hristos în cer și ne face apti să savurăm toate scumpătățile Persoanei Sale (Ioan 4, 14). Credincioșii vechiului legământ cunoșteau câteodată, pentru scurt timp, anumite izbăviri, dar niciunul din ei nu a cunoscut mântuirea sufletului.

Capitolul 1 versetele 10: Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare.

Prorocii au vorbit despre mântuire; nu numai despre eliberarea deplină a lui Israel, cu toate că ea stă pe prim plan, ci și despre mântuirea sufletului. Dacă copiii lui Israel, din cauza fărădelegilor și păcatelor lor împotriva lui Dumnezeu, ajung în cele mai grele situații, atunci „eliberarea” lor trebuie să însemne și iertarea păcatelor lor.

Ca exemplu voi numi următorul caz: când Iacov vorbește profetic despre viitorul fiilor săi, spune, între altele: »Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate« (Geneza 49, 17). Nu vedem noi aici totodată – în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu adresat șarpelui: »Aceasta (sămânța femeii) îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul« (Geneza 3, 15) – pe iudeii care se lasă folosiți de Satana ca să omoare pe Domnul? De aceea Iacov spune în continuare: »În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!«

Isaia spune că »EL« a fost zdrobit, ca astfel Israel să capete tămăduirea, și că ei vor primi pace, deoarece EL a purtat pedeapsa (Isaia 53, 5).

Daniel mărturisește lui Dumnezeu păcatele poporului și primește răspunsul, că după un anumit timp fărădelegea va înceta, păcatele vor fi ispășite, nelegiuirile vor fi ispășite și neprihănirea veșnică va fi adusă (Daniel 9).

Putem înțelege că credincioșii iudei, cărora le scria Petru, erau în pericol să dorească timpurile trecute din vremea lui David, Solomon, etc. (2 Cronici 9, 22-27). În timpul acela poporul se afla în țară, era bogat și onorat, și scaunul de domnie al Domnului (Iehova) era în Ierusalim (1 Cronici 29, 23). Acum erau împrăștiati și disprețuiți, iar țara era sub stăpânirea romană. Nu ne-am dorit și noi deseori, pe când eram copii și mai târziu când nu am înțeles minunata poziție creștină, să fi trăit în Palestina în timpul când Domnul mergea din loc în loc binecuvântând?

Da, timpul acela a fost sublim, chiar mai bun decât cele mai minunate zile ale lui Israel (Matei 11, 11). Domnul spune ucenicilor: »Mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit« (Matei 12, 42; 13, 17; Luca 10, 24; Ioan 8, 56).

Și cu toate acestea Domnul spune ucenicilor că este de folos pentru ei, ca El să se reîntoarcă la Tatăl (Ioan 16, 7). Apostolul Pavel scrie: »Chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească (adică după carne), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5, 16). Poziția noastră este cu mult mai minunată decât a celor mai binecuvântați ucenici din timpul când Domnul Isus a fost pe pământ. Noi Îl cunoaștem nu numai ca Mesia, ci și ca »Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2, 20). Îl vedem în slavă și noi suntem uniți cu El acolo (Efeseni 1, 23). Duhul Sfânt locuiește în noi (1 Corinteni 6, 19) și știm că El ne va lua în curând, ca astfel și trupul nostru să fie asemenea Lui (Filipeni 3, 21; 1 Ioan 3, 2).

Profeții din vechime au cunoscut mântuirea numai într-o anumită măsură. Dumnezeu le-a descoperit-o. Dar ei nu au avut o cunoaștere așa de clară cum avem noi, cei care avem pe Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul (Ioan 16, 13). Prin inspirația lui Dumnezeu au avut o oarecare lumină asupra ei și ei au cercetat și au căutat cu privire la ce au zis și au scris, cu toate că nu puteau să înțeleagă totul (Daniel 7, 16-28; 8, 13-26; Ieremia 32, 25). Cuvintele grecești pentru »a cerceta« și »a căuta« sunt aici verbe compuse care înseamnă o cercetare și explorare exactă, cu râvnă și dăruire.

Nu au trebuit credincioșii cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi de asemenea!) să fie profund impresionați de harul care le era pregătit (și de asemenea și nouă), dacă acești oameni din vechime au cercetat cu atâta seriozitate și râvnă ceea ce Dumnezeu le-a descoperit despre acest har, cu toate că știau că acest har nu era pentru ei, ci pentru noi? (versetul 12)

Cât de mult confirmă versetul acesta inspirația deplină a Bibliei! Profeții nu au vorbit despre așteptările minții sau sentimentelor lor (2 Petru 1, 21). Ei au trebuit să cerceteze

cuvintele care le-au spus sau le-au scris, și, dacă este posibil, să le înțeleagă (Daniel 12, 8-9).

În greacă cuvântul profeți nu este însoțit de articol. Deci prin aceasta nu se înțelege că este vorba de scriitorii așa-ziselor cărți profetice din Vechiul Testament, ci este mai mult vorba de caracterul general al acelora care au prorocit despre mântuire. Acestora le aparține, de exemplu, și Iacov (Geneza 49).

Capitolul 1 versetul 11: *Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate.*

Cuvântul »cercetau« este în greacă același cuvânt ca și în versetul 10 (ținta cercetărilor), dar în versetul 11 a fost lăsată la o parte accentuarea cercetărilor. Forma timpului (participiul prezent în limba greacă – deci, o traducere mai corectă ar fi: cercetând; NT) arată că ei făceau permanent, tot mereu aceasta. Onoarea mare pe care o aveau prorociei, de a rosti sau a scrie profeții, nu a însemnat că era inutil sau fără folos pentru ei să cerceteze aceste profeții, ca astfel să înțeleagă ceva din ceea ce aveau de comunicat din plinătatea lui Dumnezeu. Totdeauna este necesară dependența legată de încrederea în bunătatea lui Dumnezeu și ajutorul pe care ni-l dă prin harul Său în neștiința și slăbiciunea noastră. Dar faptul că Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său ne încurajează să-L rugăm pentru înțelegerea lui și să așteptăm ca El să ne-o dea atunci când vrea El. Așa au făcut oamenii inspirați, despre care se vorbește aici, și tot așa să facem și noi.

Există însă ceva care face mai clar că »nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului« și că »oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt« (2 Petru 1, 21)? Profeții au cercetat cu inimile pline de reverență ceea ce ei înșiși au scris. Deci profeția lor nu a fost limitată la ceea ce cunoșteau ei, sau la ceea ce a fost motivul prorociei. Dumnezeu i-a folosit ca instrumente, dar printr-o putere care era în afara lor. Sufletele lor erau în părtășie cu Dumnezeu, și astfel El le-a descoperit, în timp ce ei așteptau cu smerenie de la El, că aceste lucruri nu erau pentru ei, ci pentru noi, cei care vom veni mai târziu!

Puterea care lucra în ei era »Duhul lui Hristos«! Acest nume pentru Duhul Sfânt este folosit și în alte locuri (Romani 8, 9; Filipeni 1, 19; Faptele Apostolilor 16, 7). Dar folosirea lui aici este cu atât mai remarcabilă, cu cât Domnul a devenit Hristosul la mult timp după ce au scris prorociei. În Romani 8.9, Duhul este numit așa, mă gândesc, deoarece cu o forță practică ne formează asemenea lui Hristos. În textul nostru, motivul este că profeții au vorbit despre El ca Hristosul (Apocalipsa 19, 10), da, că El personal vorbește câteodată în ei (Psalmul 22; Isaia 49, 61,63,65).

Cuvântul grecesc »vestea mai dinainte« se întâlnește în Noul Testament numai aici. Înseamnă »să spui categoric ceva«, și vorbește de faptul că ceea ce se spune are o importanță deosebită, sau exprimă opusul părerilor sau dorințelor.

Duhul lui Hristos nu a vorbit numai de »suferința lui Hristos«, ci de »suferințele (la plural) care urmau să vină peste Hristos«! Nu este vorba numai că El va suferi, ci că El *va trebui* să sufere (Luca 24, 26,46)! Aceste suferințe erau pregătite pentru El, și El trebuia să aibă parte de ele. În greacă se folosește aceeași formă ca și în versetul 10 pentru »har«. Așa cum harul, despre care au vorbit profeții, a fost pregătit pentru noi, tot așa au fost pregătite suferințele pentru Hristos.

Deoarece unii spun că aici se vorbește despre suferința lui Hristos și a Adunării (ca de exemplu Calvin), trebuie să observăm că Petru folosește numele Hristos totdeauna personal, și nu așa cum face Pavel în unele locuri, vorbind despre »Hristos și Adunare« (1 Corinteni 12, 12). Compară de exemplu capitolul 4, 1,13.

Cât de ciudat trebuie să li se fi părut profeților, că pentru Mesia care va veni era pregătită nu numai slava, ci și suferințele. Credincioșii iudei așteptau ca Dumnezeu să nimicească prin El pe dușmani și să elibereze pe poporul Său. Cum atunci să sufere?

Faptul că există suferințe ca urmare a păcatului, știau toți. Fiecare, care și-a recunoscut într-o oarecare măsură păcatele, știa că Dumnezeu va pedepsi păcatele prin judecata Lui dreaptă. Dar că *El* va trebui să sufere, *El*, Cel care a fost numit de Dumnezeu »Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu« (Isaia 42, 1), aceasta era pentru ei greu de înțeles. Știm că nici măcar ucenicii, cu toate înștințările repetate din partea Domnului (Luca 17, 25; 24, 26,46), nu voiau să creadă, așa că au fost complet derutați atunci când Domnul a fost crucificat.

Și cu toate acestea Scriptura a fost foarte clară. Dumnezeu a spus deja în grădina Eden că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, după ce șarpele îi va zdrobi călcâiul (Geneza 3, 15). Daniel a prorocit că Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic (Daniel 9, 26). Isaia a scris despre Robul Domnului care va suferi (Isaia 53), Zaharia despre Acela care a fost tovarășul Domnului și care totuși a fost lovit (Zaharia 13, 7). Putem continua în felul acesta. Să ne gândim numai la Psalmi! Câte tablouri nu arată că Mesia va trebui mai întâi să fie repudiat de frații Lui, înainte ca să primească slava (Psalmul 105, 17-22).

Nimeni nu poate înțelege căile lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să fi mers pe drumul Lui (Exodul 33, 20-23). Pentru a putea înțelege, trebuie să fim asemenea lui Dumnezeu și să gândim așa cum gândește El. Cine dintre credincioșii Vechiului Testament a știut cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu? - Nu puteau să știe! Noi ne putem face o anumită părere despre el, deoarece vedem crucea. Acolo a devenit vizibil cât de oribil este păcatul în ochii lui Dumnezeu (Romani 8, 3; Romani 5, 8). Acolo vedem că Dumnezeu nu numai iubește, ci El este dragoste (1 Ioan 4, 8). Rabinii au încercat să evite această neînțelegere, presupunând că există doi Mesia, Unul care va suferi, și unul care va domni. Profetii *au crezut* Cuvântul lui Dumnezeu și au cercetat, ca să afle în ce timp și în ce împrejurări va avea loc aceasta. Doreau cu plăcere să știe acest »când« și »cum« al acestor lucruri minunate.

Am văzut că atât cuvântul »suferință«, cât și cuvântul »slavă« sunt în limba greacă la plural. Scriptura vorbește de mai multe feluri de suferințe și slăvi cu privire la Domnul. Cea mai mare suferință a fost desigur cea de la cruce în orele de întuneric. Atunci Domnul a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru sufletul Lui sfânt! Acolo L-a lovit sabia dreptății lui Dumnezeu (Zaharia 13, 7) – a unui Dumnezeu în care nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5), și care este așa de sfânt, că nu poate să privească păcatul -, pe El, care putea spune »totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29). Acolo Domnul a trebuit să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27, 46) – Nici o creatură nu poate pătrunde adâncimea acestei suferințe! Putem s-o privim numai din depărtare și să aducem adorare.

În afară de aceasta, Domnul a suferit și din pricina dreptății. El a mărturisit împotriva răului și din pricina aceasta a fost repudiat. Cât de mult trebuie să fi simțit Domnul oroarea păcatului și nedreptății de aici de pe pământ! Ce chin trebuie să fi fost pentru sufletul Lui sfânt să trăiască în această atmosferă a păcatului, a nedreptății, a necurăției și a urii! El Se plânge: »Ei îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea Mea« (Psalmul 19, 5). El era singur, era Marele Singuratic (Psalmul 102, 6 și următoarele)!

Domnul a suportat și toate suferințele care vin asupra noastră, ca copii ai lui Dumnezeu, ca în felul acesta să poată fi Căpetenia mântuirii noastre și să poată să ne ducă în siguranță în glorie (Evrei 2, 10). În acest scop a fost ispitit în toate (de diavolul) în același fel ca și noi, cu excepția păcatului (Evrei 2, 8; 4, 14).

El a suferit și în părășia cu rămășița credincioasă din cele două seminții (Isaia 63, 9). În mod deosebit în ultimele zile înainte de cruce, după intrarea în Ierusalim (Matei 21), a intrat în împrejurări și stări în care va ajunge rămășița credincioasă – în necazul cel mare. În Psalmi găsim mereu exprimate aceste suferințe ale sufletului Său, prin care, profetic, sunt date rămășiței gânduri și cuvinte cu care ea se va putea exprima atunci când va ajunge în această suferință, gânduri și cuvinte pe care le va genera Duhul Sfânt în inima ei în acel timp și în acele împrejurări.

Dar și slăvile sunt diferite. Noi știm că El a înviat și S-a înălțat la cer, că șade pe Tronul Tatălui Său, și că El a fost dat Cap peste toate lucrurile Adunării (Efeseni 1, 22). Dar toate acestea sunt în cea mai mare parte slăvi care sunt în legătură cu taina care a fost ascunsă dintotdeauna în Dumnezeu și pe care nu o găsim în Vechiul Testament (Efeseni 3, 4-11). Acolo găsim domnia Lui viitoare peste poporul Său Israel, da, peste marginile pământului. Găsim urmările domniei Lui aici pe pământ, și cum pustia va înflori ca trandafirul (Isaia 9, 11,32,35), iar națiunile vor chiui de bucurie (Deuteronom 32, 43). Iar *noi* știm mai mult: cunoaștem slava Lui ca Miel, slava Lui veșnică și toate slăvile pe care ni le-a descoperit Noul Testament. Nu se bucură inima noastră de aceasta?